

PAN POUSTKA, KOMISAĀ - 2

ĀĀEtrtek, 22 prosinec 2016

Pan komisaĀ™ Poustka pĀ™miloĀ¾il do kamen, na plotýnku pĀ™isunul hrnek s cukrem a míchal, aĀ¾ zavonĀ›l karamel. Temn hmotu zalil vodou, nad horkou tekutinou zlomil slupku z citrónu a základ pravého grogu byl na svĀ›tĀ›. Chvilí se hmoĀ¾dil se zátkou láhve, pĀ™mivonĀ›l k hrdlu a opatrnĀ› si pĀ™ihnul, protoĀ¾e pravý jamajský rum je pochoutka, co se nepije jako voda, je kapkách vychutnává.

To ví kaĀ¾dý a nemusí to být právĀ› komisaĀ™ ve výsluĀ¾bĀ›. Takový policejní dĀ›chod není marná vĀ›c, protoĀ› skleniĀ•ku, kdy vás napadne, a nemusíte schovávat láhev do šanonu mezi lejstra. Pan komisaĀ™ si ovšem Ā¾ádné alkoholické dýchánky Ā•asto nedopĀ™ával a to kvĀ›li Ā•apinĀ›, která potom odmítala sedĀ›t pánovi na nohách a hĀ™át. Pes, i kdyĀ¾ nemá Ā¾ádný ušlechtilý pĀ›vod, má citlivý nos. PoĀ™ádný pes, a to Ā•apina byla, rum nerad. S utichl zvon z kostela svatě Anny, cinkl telefon. „Safraport“., ujelo panu Poustkovi. „Kdopak nás potĀ™ebuje o ŠtĀ›drém poledni?“ Zvedl sluchátka a nestaĀ›il ani pozdravit. „Pane komisaĀ™i, tady Hornoff. Stalo se neštĀ›stí a vy jste jedinej, kdo nám pomĀ›Ā¾e. Mohu za vámi?“ „Copak se tak strašnýho...?“ Ptal se mírnĀ› pan Poustka, ale volající hned pokračoval, „to takhle nejde, do pĀ™ístroje.“ „ChtĀ›l jsem s Ā•apinou ven, tak pĀ™ijdu. Do krámu?“ „Ano, ano a pospĀ›šte, prosím.“ Heinz Hornoff byl Ā™ezník a jeho krátek na starém mĀ›stĀ› vonĀ›l bukovým kouĀ™em daleka. Na zahradĀ› udil v dĀ™evĀ›né almaĀ™e, hned vedle bylo ohništĀ›, a kdyĀ¾ poĀ•así dovolilo, drobotina ze sou si na nĀ›m opékala buĀ™ty, dva za korunu, coĀ¾ byla obvyklá taxa, ale jen pro dĀ›ti. SkĀ™íĀ› byla zĀ•ernalá dĀ™evným deh Ā™ezník ji opatĀ™il petlicí, kdyby snad nĀ›kdo chtĀ›l bez dovolení ochutnat. Místo zámku byl jen rezavý hĀ™eb, taková pojistka slušně lidí. Však sem ani jiní nechodili. Pan komisaĀ™ se tu obĀ•as zastavil po fajruntĀ› na kus Ā™eĀ•i. V tak chvíli usedali do proutĀ›ných kĀ™esel v pĀ™ístavku za krámem, jenĀ¾ pan majitel nazýval kontoárem, dĀ›veĀ•ku poslali pro bafali z virĀ¾inka. A jen špatný Ā™ezník by nedal k Ā™eĀ•i kus šunky s nakládanou okurkou. Heinz Hornoff byl zkrátka sekáĀ•. Pan komisaĀ™ tklivĀ› pohlédl na vonící hrnek, navlékl lehký svrchník, protoĀ¾e mráz venku polevil, cinkl karabinou vodítka a Ā•apina byla v tu chvíli pĀ™ipravená k odchodu. „Jdeme k HornoffĀ›m a vsázím Ā•epici, Ā¾e dostanešnĀ›co na zub.“ informoval psa, protoĀ¾e se zvíĀ™etem se má mluvit a zvlášĀ›o nĀ›Ā•em dobrém, co je nadosah. „Malér, pane komisaĀ™, malér jak hrom,“ spustil tiše Ā™ezník, sotva klaply dveĀ™e kontoáru, „ten náš hlupák, jako Vašík, má kamaráda, co je adjunktem u nadlesního a voba, pĀ™edstavte si, voba se zakoukali do papírníkovíc Magdy. A nemohli se domluvit, kdo s ní bude chodit, tak mĀ›j kluk vyzval soka, teda adjunkta, von je Joska, Ā¾e jo, na souboj. Kdyby si jen nĀ›jakou vrazili, ale voni né. Voni se voblíklí do Ā•erného, vopatĀ™ili sekundanty, sklouzli fiákrem do údolí, co je za váma, a uĀ¾ tasili kordy.

„To je nĀ›jaká klukovina,“ mínil pan Poustka. „Jó kdyby klukovina, tak je všechno v cajku, pane komisaĀ™, ale dôle je nĀ›kdo zahlíd, ohlásil to prvnímu policajtovi a teĀ• sedĀ›j v cele na stanici. ZatĀ•ený, chápete? O ŠtĀ›drým dnu jsou zavĀ™ený a hrozí jim tuhej Ā¾aláĀ™, povídal ten mladej, co zastupuje komisaĀ™e. To von je sebral.“ „Mladej z vašeho komisaĀ™ství? Toho nebudu znát.“ ZesmutnĀ›l pan Poustka. „Ale nověj strĀ¾mistr, pĀ™ece. To slovo mi nejde z huby. Von je spíš,“ a Ā™ezník zašeptal výra co se nedá pronést nahlas. „Na tohle budu krátkej,“ dĀ›l starý policajt, „ale poĀ•kejte, kde ti kluci vzali kordy? To abych cinkl doktorovi...? Kde máte telefon?“ „Kde bydlí pan advokát? Pošlu pro nĀ›j droĀ¾ku,“ navrhl Ā™ezník, chytaje se kaĀ¾dé moĀ¾nosti a jiĀ¾ vybĀ›hl na ulici. Doktor práv, pan Vincenc byl dĀ›stojný muĀ¾, a kdyby si oblékl uniformu se šavlí, mohl být od minuty císaĀ™ský oficír. Taky si na nĀ›j hned tak n netroufl. VĀ›tšinou hájil drobnou lumpárnu, kde mu sice nekynul Ā¾ádný zisk, ale pan doktor mĀ›l rád prostě lidi a kapsu mu plnili zloĀ›inci ze zámoĀ›ných rodin. Pan komisaĀ™ mĀ›l zase rád starého kamaráda uĀ¾ jen proto, Ā¾e nehájil Ā• zavrĀ›itelně, to kdyĀ¾ surový lapka pĀ™epadl babiĀ•ku jdoucí do kostela a sebral jí poslední pĀ›tikaĀ•ku, co mĀ›la pĀ™iprav kasiĀ•ky nebo ty ošklivé vĀ›ci bohatých hejská s dĀ›tmi. Neminula Ā›tvrthodina, pĀ™ed krámem cinkly podkovy a to ji pan Poustka pĀ™isedal vedle advokáta. „O Ā•apinu se postarám,“ ještĀ› kĀ™íkl Ā™ezník za koĀ•árem. pĀ™íjeli na komisaĀ™ství, vĀ›dĀ›l pan BlaĀ¾ek o pĀ™ípadu a s tím vstoupili do sluĀ¾ebny. „StrĀ¾mistr Boura BĀ™ Nevrlé uvítal dvojici vytáhlý mládenec, pĀ™ítom se významnĀ› dotkl výloĀ¾ek, „co chcete?“ „TĀ›šmĀ›, advokát BlaĀ¾ek. Zastupuj zde neprávem zatĀ•eného Václava Hornoffa a Josefa...“ Víc nestaĀ›il. „Haha, neprávem? Já Ā¾e jsem protiprávnĀ› zatkl zloĀ›ince? Ohó! Na pĀ™ípadu není co vysvĀ›tlovat. Paragraf 158, trestního zákona hovoĀ™í jasnĀ›: kdo jiného vyzve k pĀ›tce se zbranĀ›mi smrtícími a na takové vyzvání k pĀ›tce se dostaví, dopustí se zloĀ›inu souboje. Konec, šmytec, pánové! A vĀ›bec, kdo jste vy?“ StrĀ¾mistr pichl ukazovákem do pana Poustky. A to nemĀ›l. Gesto se osloveného dotklo a proto pevným hlasem pronesl, „jsem komisaĀ™ Poustka a chci vidĀ›t smrtící zbranĀ›! Tedy, corpus delicti.“ „Ko...komisaĀ™?“ PĀ›da pod nohama mladého strĀ¾mistra se zhoupala. KomisaĀ™ je pĀ™eci jen jiná šarĀ¾e neĀ¾ dvě malé hvĀ›zdiĀ•ky na výloĀ¾kách. sáhl do skĀ™ínĀ› a vytáhl bodla. Pan Poustka je zevrubnĀ› prohlédl a jeden podal doktorovi s významným pohledem. Pan doktor ohnul drát a zakroutil z nĀ›j koleĀ•ko. TeĀ• se kradmo rozhlíĀ¾el, do Ā•eho si otĀ™e zamaštĀ›né prsty. Oba pánové na sebe mrkli, jakoĀ¾ jsou pevní v právních kramflecích a pan BlaĀ¾ek zaútoĀ›il. „PoslechnĀ›te, Boura, jen tak mezi náma, vy si chcete utahovat ze státního zástupce? Já bych si netroufl a to jsme spolu študovali, pane. Jak udĀ›láte z doktora Hronce troubu a k tomu na ŠtĀ›drej den, pozdrav pámbu, to bude tanec. Ty frĀ•ky si mĀ›Ā¾ete rovnou odtrhnout.“ „Jaja...jak to myslíte, odtrhnout frĀ•ky?“ Zjihl Ā™eĀ•ený Boura. „No jak Ā™íkám. AĀ¾ uvidí pan státní tenhle drát, ještĀ› mastnej od buĀ™tĀ›, a vy mu budete vykládat o smrtící zbraní... je to bych nechtĀ›l být ve vaší kĀ›Ā¾i. UĀ¾ vidím, jak šlapete blátivý cesty na Podkarpatskej Rusi.“ Pan Poustka nasadil hlas nízko a otcovsky pronesl. „Státní zástupce, pane Boura, je citlivej na corpus delicti a tyhle dráty sice jsou pĀ™edmĀ›ty doliĀ•né, ale ne k trestnému Ā›inu, alébrĀ¾ k peĀ•ení uzenin. To bude urĀ¾ka a jak znám doktor Hronce, nedá si to vysvĀ›tlit a máte po ptákách, tedy po kariĀ™e. Tady s advokátem jsme vás pĀ™išli varovat,

neuděláte nějakou volovinu, protože hned se nám něco nezdálo. To bude škoda, když takovej nadějnější strážník přijde o místo. Policie potěšuje lidi různě, ale přemějlivý, víme? Zcela popletený Boura třeba pohledem mezi oběma muži a stolem. Natáhl se pro lejstro a bázlivě pravil. "Tady jsem napsal protokol, ehm, co...co se s tím dá dělat?" Advokát Bládek přelétl text, přistoupil ke kamnům, klíčku dvířek vzal opatrně dle kapesníku a protokol přestal existovat. "A jste z toho venku, strážníku, a my ani nemukneme," pravil smílivým tónem pan Poustka, "teď propusťte nevině, ať má šance přijít Ježíšek." xxx Ve zatáhlo, vzduchem poletoval sníh a do starého města vjížděl spoustě osvětlený fiakr. Drožkář si hvízdal, ono takové padesátikačku od mězníka není každým den. Vánoce byl prázdný, protože dva velké košce, vonící bukovým kouřem stály na správných adresách.

"Tak vidíte, šapino," rozumoval pan komisař, "u nás nemáme nikoho k podarování a to je smutný v takovej svátek, ale když někoho vytáhneme z bryndy na dřevě, to je taky dárek, co říkáte?" VILÉM M.